

(המשך עמוד 9)

תנועה בלילית, כשעלטה נפלה על תל-אביב; שידעתם היכן הנהגים לא מציינים לתמרורים ותיכיתם להם בפגנה; שניהלתם מירדפים אחרי הנהגים ברכב גנוב; שעזרתם תם לנהגת להחליף גלגל או לנהג שמכור ניתו נתקעה לפנותה מהצומת.

אתם חסרים לנהג. סירבתם להצטרף לשורות המישטרה, ולכן הנהג בגוש דן סובל מדי בוקר, בצאתו לעבודה, ומדי ערב, בשובו ממנה. אתם לא הבנתם למה יש לצרפכם למישטרה אחרי שבע שנים של עצמאות (גם אני לא). אתם תמצאו בוודאי עבודות מכניסות יותר, אך לנו, הנהגים, האבידה כבדה ביותר.

עוזי מרוב, דמת'גן

זכות קדימה לגמלים

את התצלום הזה מצאתי בעיתון גרמני. ייתכן שפירוש השלט הוא, זכות מעבר לגמלים או, זהירות גמלים חוצים! עכשיו, לפני החזרת מידבר סיני ליוני המצרים, אולי כדאי להציב שלטים מסוג זה גם שם.

חנן גונן, האמבורג, גרמניה השלט שמצא הקורא גונן - ראה גלושה.

החשבונות שולמו

ביחס לכתבה שהופיעה עלי במדורו של יגאל לביב (העולם הזה 2148) אני חייב לציין שיש לי הרגשה קשה מאד. בחזקת "אחות זונה, ואתה לך ותוכיח שאין לך בכלל אחות". לגופו של עניין: כל הקבלות המצויות

אבי קורן

מתי שלמו החובות?

בידו של לביב, שכאילו לא שולמו, מצויות בידו לאחר ששולמו. כאשר עובתי את ארצות-הברית (ולא במפתיע) הודעתי על שינוי כתובתי למישרד-הדואר המקומי. עשיתי זאת כדי שכל החשבונות שלי יגיעו לידי שכנים מסוימים, שבידיהם הפקדתי כספם למטרה זו. השכנים הללו מתגוררים באותו הבניין שבו גרתי אני. באותו בניין התארך גם מר לביב, ואם היה עולה תשע קומות (במעלית) היה מקבל מהם את כל ההסבר לפני שפירסם מה שפירסם.

במחצית חודש אוגוסט שבו השכנים שלי מביקור בישראל ושילמו את כל החשבונות שהגיעו אחרי צאתי את ארצות-הברית. כל ברידת יודע שחשבונות רבים מגיעים באיחור של חודש ואפילו חודשיים, ומי שבאמת רוצה יכול להשאיר "פס" מאחוריו ולהתעלם מהם.

כל הצילומים של "פקודות תשלום" וקבלות על תשלומים מצויים בידי. עד 28-אוגוסט, חודש וחצי אחרי שיצאתי את ארצות-הברית, הגיעו כל החשבונות ושולמו כל התשלומים. לדעתי זהו זמן סביר בהחלט, בהתחשב בעובדה שאנשים שבידיהם הפקדתי את הכספים לתשלום לא שהו בארצות-הברית במשך כשישה שבועות.

אל יתר הסיפורים הכלולים בכתבתו של לביב באמת שאינני מתכוון להתייחס. כל הסיפור על "שתי מישרות" בהן עסקתי

הצעה לתמרור במידבר סיני

למי המעבר?

מת זאת אודה בפירוש שאינו מבין מה הן "זכויות וחובות".

בעיני רון קרייטלר ילד צריך להיות "פרויט", כי גם אביו הוא פרויט וכן סבו, וכך הלאה, דור אחר דור. כשאנחנו פרויט שלא רגיל לקבל מרות גדול - למה יש יתגייס לצבא? כשיתחתן, מדוע שיעזור לאשתו ולילדיו - אם הוא לא הורגל לכך מילדות?

יש חובות ילד, יש חובות כנער, יש חובות כבעל וכאזרח. אף אחת מחובות אלה אינה מקנה לבעליה את התואר "עבד". מחובותיו של כל אחד בחברה לתרום את תרומתו.

מי יחזיר לרון את הילדות שהוריו גזלו ממנו? אולי כשיגדל יצליח להיזן את מחוגי הזמן לאחר, ובינתיים, אנא רון, אל תלקל את ילדיו! בטל את אגודת "הפרזיטים".

דבורה זכרונני, תל-אביב

מע"מ על קמפדייוויר

בעיהונות היומית וגם בעיתון בשפה האנגלית, ג'רוולס פוסט, מתפרסמת מדיעה גדולה מטעם החברה התל-אביבית למדליות ומטבעות, המציעה למכירה את המדליות המחארת את פגישת שלושת המנהיגים בוועידת קמפדייוויר, כאשר מודעה כזאת מתפרסמת בעיתון בשפה האנגלית המופץ בחו"ל, נראה שהכוונה היא לעניין את הקוראים לרכוש מדליה זו. אך באיזו רשות מבקשת החברה הנ"ל מחירים הי כוללים גם מס-ערך-מוסף? כאשר המוצר נמכר בחו"ל נכנסים דולרים לקופת הי מדינה. למכירת מדליות בחו"ל אפשר לקרוא "ייצוא מדליות" ועל ייצוא לא חל כל מס-ערך-מוסף. האם אין כאן מעילה באמון הצביור?

שימעון שטאובר, בורגרהוט, בלגיה המחירים הנקובים במודעות וה" כוללים מס-ערך-מוסף מיועדים למכירה

ילדות גזולה

בהאיני לתוכנית הטלוויזיה עלי כותרת, שבה השתתף הילד-הפרופסור רון קריי-טלר, שמחתי מאוד שבתי נטלי כבר הלכה לישון. כי בתי קמה כל בוקר בשעה 7, כדי ללכת לבית-הספר, ואילו הלחם הי צעיר למען "זכויות הילדים" הולך בבוקר לים.

יומיים לפני כן קראתי בידעות אחרות נות על האגודה שאותה הקים רון - אליה הצטרפו כמה ילדים-מבוגרים, חולי שיגעון-גדלות - המגינה על ילדים מפני הוריהם. מעניין לדעת במיסגרת איזו תוכי נית בישרו לו על העוול שהורים עושים לילדיהם?

רון קרייטלר הוא כנראה מוצר מייחוד במינו. הוא בן יחיד, שהוריו מצילים אותו כנראה לצרכי לימודי הפסיכולוגיה ואולי לצרכי פירסומת, מבלי לתת שום דיווח-שי בון לילד. הוא לא הולך לבית-הספר, כאשר הילדים, ולא משום שבתו חס וחלילה, אלא מפני שכלל לא רשמו אותו למוסד שמת-אים לו. מדוע אינו מקים אגודה עותומא-נית נגד הוריו, המונעים ממנו לגדול ו-להתפתח כשאר הילדים, במקום להקים אגודות שהוא עצמו אינו יודע את מובנו? האם לא הקריאו לו אף פעם על "חוק חינוך חובה", על ילדים הלומדים במיס-גרת ושיש להם חברים (הוא טוען שלו אין) ועל האופי של ילדים התורמים ל-מישפחה במקום על שודדים ואטום?!

בתוכנית עלי כותרת חזר רון על המשת הסעיפים שאותם למד יפה בעליפה. לעור

חוק, משום שצבא מתוקן צריך לדאוג שלחיל לא יהיה כדאי לבצע עבירה. אותם חיילים שאינם חובשים כומתות (ולדעתי הם מעטים מאוד) עושים זאת מאחת משתי הסיבות הבאות: או שהפקודה אינה היגיונית (לגביהם) והם מעדיפים להסתכן ב-עונש ובלבד שלא לחבוש כומתה; או שהפקודה היגיונית, אלא שהם אינם מבצעים אותה משום שהם אינם מסתכנים בעונש. מאחר המישטרה הבבאית אינה ממלאת את תפקידה.

בשני המקרים האשם הוא בצה"ל: הורר דת פקודה שאינה ניתנת לביצוע או אי-הקפדה על מילוי פקודה. בהמשך מכתבו כתוב הקורא גולדגרט: "האם נשארה בי מדינתו של העם הנבחר חלקה אחת טובה לרפואה או שכלל רקוב בה עד היסוד?" במילים אלה מבטא ז'פוחט גי'יה, שרבים בארץ שותפים לה: האשמת הרוב במח-דלים של הצמרת. הכותב מאשים את ההיילים באי-מילוי פקודה למרות שבצבא נורמלי מילוי פקודה אינו נתון כלל ל-שיקול דעתו של החייל. התעשיינים מא-שימים את הפועל הישראלי במוסר עבודה: יורד, כגורם לתחלואי התעשייה (ועוד הם מעזים לטעון ש"העבודה היא ערך" ולשלם לפועלים שכר רעב). המנהיגות וגם כותב המכתב מאשימים את העם בנטייה אחרי "סיר הבשר", בעוד שרוב העם מורכב משכירים ופירווי הבשר שהם מקבלים בהחלט מניעים להם.

אזרחים כמו הקורא גולדגרט ראויים בהחלט לחרא שהם אוכלים.

ש. אזולאי, קריית-גת

מישחקי "אנטיקה"

ברצוני להגיב על השמצת הטלוויזיה הי-ישראלית במדור הטלוויזיה שלכם (העולם הזה 2147). שם נכתב כאילו צריכים עורכי מתלכת הספרות בטלוויזיה הישראלית ללמוד מהירדנים. כאשר מתאר הכותב את המתרחש בירדן, או שאינו צמוד ל-עובדות או שאינו מבין בכדורגל. בירדן משדרים מזה כמה שבועות מישחק כדורגל אחד בלבד מהליגה האנגלית. אלא ש-מישחקים אלה הם ממשחקי הליגה בשנה ישעברה או משנים קודמות בהרבה. כך שלפני שמשמיצים את הטלוויזיה הישר-אלית ושי לבדוק את העובדות ולברך אותה, על שהיא משרתת מישחקים האני-גלית שנערכו רק בשבועות האחרונים, ולא מישחקי "אנטיקה" כמו בירדן.

נחום כהן, קרית מוצקין

טעות לעולם צורקת

מצורף בזה קטע הכותרת של אחד מעמודי מעריב (31 באוקטובר, 1978). עד עכשיו חשבתי כי היום השלישי הוא היום שבו נאמר פעמיים כי טוב. עכשיו מסתבר שזהו יום שלישי.

שאזי דישני, תל-אביב שלי - אבל לפחות רק פעם אחת.

מעריב היום 17 עמוד יום שלישי לי בתשרי תשל"ט 31.10.1978

היום השלישי בשבוע

מעריב, 31.10.78

19.05 קונצרט ליל שבת. בטהובן: סימפוניה מס' 6, הנפאסטוראלית, שוברט: חמישייה לפסנתר ורביעיית מיתרים - "דג השמך", וובר: קונצ' צ'רטו מס' 1 לקלרנית ולתזמורת.

הסימפוניה הנפאסטורלית

ידיעות אחרונות, 4.11.78

בלוח שידורי הרדיו, שפורסם בידעות אחרונות (4 בנובמבר 1978) מצאתי סוף-סוף הוכחה לחשד שקונן בליכי מזה זמן רב: שבטהובן היה למעשה ביושר שני, וכתב את המוסיקה הטובה ביותר שלו תחת השפעת סמים. תודה לעיתון, שהיה לו אומץ הלב לחשוף את האמת, ששמה האמיתי של הסימפונייה הנפאסטוראלית לא היה אלא הסימפוניה הנפאסטוראלית.

בני מור, תל-אביב ומכאן גם הסימון שלה: אופיוס 76.

בארץ. רוכשי המדליון מחו"ל זכאים לפטור ממס-ערך-מוסף בשיעור של 12%.

מה אוכלים האזרחים

במדור המכתבים (העולם הזה 2147) כו-תב הקורא חנן גולדגרט על מחדל הכומ-תות: "ואיך החיילים אינם מתביישים לול-זל במנהיגים כפרהסיה?" בתור חייל אני חושב שגישתו של הכותב מצחיקה. זו שטח לטעון שחייל צריך להתבייש להפ-ר